

Вређао си ми кћери, просто ти било.

Што си написао за моју децу – твојој не бих ни помислио, нису она твој грех, у који желиш да их преметнеш, већ благослов!

Мој једнако колико и твој, боља су од нас и нису нас заслужила овакве па зашто се толико трудиш да их окмениш...?

Да их научиш мржњи, да им анђеоска крила сагоре у првом лету, да занавек буду тек ехо твоје јарости?!

Велиш да ни за ког мојег више неће бити места у Монтенегру, нигде смираја ни коначишта...

А, што ће мени место у лажи и опсени?

Каквог смираја ту има, где се ту коначи и којим том сном да снивам у бунилу?

Но, видиш, за тебе има места у мојој Црној Гори колико ти душа иште!

Има и душе колико год ти мањка, па и приде, колико год можеш да захватиш...

Нисам ја бољи од тебе па се, ето, добротински расипам Црном Гором, већ и овакав: грешан, непокајан, горд... знам ко сам, одакле сам и куда ћу, а ти?

Ти постојиш само док се успињеш да докажеш како мене нема, а ја једноставно живим доказање, ништа више.

Немам ја дана за бацање да их ситним убеђујући те да си оно што велиш да ниси, но то теби дани трају само онолико колико ти ваља да слажеш себе како јеси оно што не можеш бити: нововеран, отац себе сама, своја прошлост и свој век будући, а...

А, како ћеш све то у та два корака Монтенегра противу и поред онолике Црне Горе?!

Како у том трну да се усправиш и закорачиш препирући се сам са собом, а пред тобом онолике дивне ливаде с којих те ђедови дозивају Светим Василијем Острошким, но ти си отац себе сама и удовица својег оца, сироче својих родитеља које никад имао ниси...

Мислиш, постојаћеш ако мене, нас Срба не буде било, а све да нас прогнаш себе би срео на челу збега.

Посвадио би се и ти тад са собом па нек ноге, руке, глава... иду куд име је воља, невере су то, доста је теби гузице, док је она уз тебе имате чиме сведочити Монтенегру, крај онолике Црне Горе...

Зато и претиш, ал' зато ти и праштам јер не сметам ти ја, нисам ни намерен да свраћам у тај трн, но лакше ти је викати да си мученички распет неголи да си се будаласто сплео у те шиљке...

Кад се говече сапне о уже оно риче у помоћ – кад се миловерац сплете у кучину и трн, он гнојивим ранама слави што је убио човека у себи.

Жао ми те је! Јесте, Богами!

Све би дао да ме нема и све би дао да потрајем довека, јер шта ћеш са собом до порицати мене?

Себе да порекнеш не можеш, за то ти ваља најпре постојати, а како да постојиш ако нема нас?

Није се моја ливада скућила на твој трну, већ се трн раскомио на њој, ал' трн је трн...

Зато ти праштам мржњу и јарост – ја живим доказање, а ти доказујеш да живиш, а ево се муве роје на теби ко неми сведоци...

Опрости што сметам, ја само постојим ту где су ме праћедови пре векова посадили уз манастир!

Ето ме баш поболи пред свету Српску православну цркву!

Можда би пред коју другу да је било, али није!

Подигли цркву, поболи младице потомака па од рајског полена никла и Црна Гора!

Жао ми је, рекох да искрено јесте, што јалово ниче ту где си себе посадио, но ћедови те зову да начиниш само тај један корак, ал' шта су ћедови кад си ти отац својега оца и удовица своје мајке...

Ја у твој Монтенегро нећу, обећавам, ти у моју Црну Гору кад год хоћеш!

Немој на децу! Не мрзи моју и не проклињи своју да мрзе, јер су боља од нас!

Не тајим ја Црну Гору од тебе, већ је чувам за њих.

Не расипам је што је имам вишка но простирем ливаде, брда, море – да имају где једни другима потрчати у загрљај.

Не браним светиње од тебе већ их чувам да нас сутра имају где познати.

Жао ми је, Богами најискреније јесте, да моје анђелице с врха Капе Морачке гледају где твоји анђели претурају јаругама тражећи очеве стопе...

Да у јауку пребирају по трњу где си им сакрио крила.

Где им се сестре Српкиње ките Црном Гором док се оне, недужне, товаре Монтенегром
ко оковима хадовског крша.

Не страхуј од мене, за своју децу ништа не отимам од твоје, но страхуј од себе – све си
им отео заветујући их да се куће на оно земље што ти је остало испод ноката док си у
болу гребао да се отмеш с распећа од трна, очевини славе својега јада...

(ИН4С)